

העניינים

מנחם בגין אין חשק לסלק את הר פולשים מחבליימית.

איך הוא יכול? הרי הם עושים רק את אשר הוא ציווה עליהם לעשות, כאשר היה הוא ראש-האופוזיציה והנהיג את הר התנהלויות הבלתי-חוקיות בכל רחבי הר ארץ.

למרים שרון אין חשק לסלק את הפולשים האלה.

הרי עוד אתמול היה מנהיגם הרחוקי. הוא לימד אותם את התורה של "ליצור עובדות בשטח". כשר החקלאות וההתנתחות לות בנה עליהם את פועלו ואת כוחו. עתה התהפכה הקערה על פיה, וכשר-הביטחון יש לו אינטרס הפוך. אך למה לו להפגין זאת בפומבי? **לשאר השרים** כוודאי אין חשק להסתבך.

מה, הם נפלו על הראש? מדוע יוצאו דווקא הם את הערמונים של בגין ואריק מן האש? **לכן נסכומים כולם** לשיטה של אפרים לקראו לה "התרגיל של אריק".

אריק ישחק עם המתנחלים מישחק של חתול ועכברים. הוא לא יילחם בהם חזירי תית. הוא יתיש אותם. לאש-לאט, בהדר-גה, ככל שמתקרב מועד הפינוי, ייעלמו המתנחלים האמיתיים, אותם שיוקדקו לי כסף כדי לבנות לעצמם חיים חדשים. הם יסתוו מה שיוכלו לסחוט, יקחו את הר כסף ויסתלקו. בסוף יישאר רק קומץ הקבר אים, הפולשים החדשים וחבריהם-לדיעה שבאו לפניהם. אותם יצטרכו לסלק — קצת בכוח, קצת במוח; קצת בשוט, קצת ב"שוחד".

אם כן, מדוע לחפש צרות עב-שיו?

הפיתוי הראשון הוא לאמר: אכן, זוהי הדרך האכיזית.

ובעצם, מה איכפת לנו שכל הר קנאים, כל המטרופים, כל הררי ווישום המרקדים? עמישראל יתקבצו חבליימית?

בזוא היום יפרסם צה"ל הודעת: החייל הישראלי האחרון יחצה את הגבול הביני-לאומי, בדרכו חזרה לישראל. מאחר בצה"ר יים.

מי שרוצה להישאר — שיישאר. **עליו רק דעת שהוא יישאר** לב-די — **בלי צה"ל**.

דקה אחת אחרי השעה 12 תבוא הר מישטחה המצרית, היודעת היטב איך ל-טפל בקנאים דתיים מסוג האחים המוסלי-דיים. היא תדע גם לטפל באחים היהודיים.

היא תפעל בחסות הכוח הרבי לאומי אשר חייליו — **ברייטים?** **פניהם?** **אוסטרלים?** — **כוודאי ימלאו פקודות בני חוכמות.**

כ, רב הפיתוי לשגות בחלומות כאלה. אך במציאות נראים הדברים אחרת.

אייאשר לומר: לא איכפת לנו. **זה צריך להיות איכפת לנו, כי זה נוגע לנו מאוד.**

כי במה שמתרחש כעת בין רפיה ונאוות-סיני טמונות סכנות חמורות לכולנו. אין זה קטע של פולקלור. אין זה עניין של "מיסכנים הגתלשים מאדמתם. צירכים להבין אותם." אין זה סיפור תמים, טהור, נאווי, פאתטי.

מוז עינינו הפתחנות מתגנב כאן אינם עינינו, עד עתידנו, עד מדינתנו, עד המושטר הדמוקרטי שבחרנו לחיות בו.

קנאים של חבליימית אינם מסתי-רים את כוונותיהם. להיפך, הם מכריזים עליהן בקולייקולות. באמצעות כלי-התיקשורת ההמוניים, אשר ממשלת-ישראל מעמידה לרשותם ללא הגבלה ו"איוון".

הם רוצים לסלק את קיום הסכמי השלום ולהחזיר את מדינת-ישראל למצב של מלחמה עם מצריים. זה נוגע לכל אדם בישראל לפחות משתי בחינות:

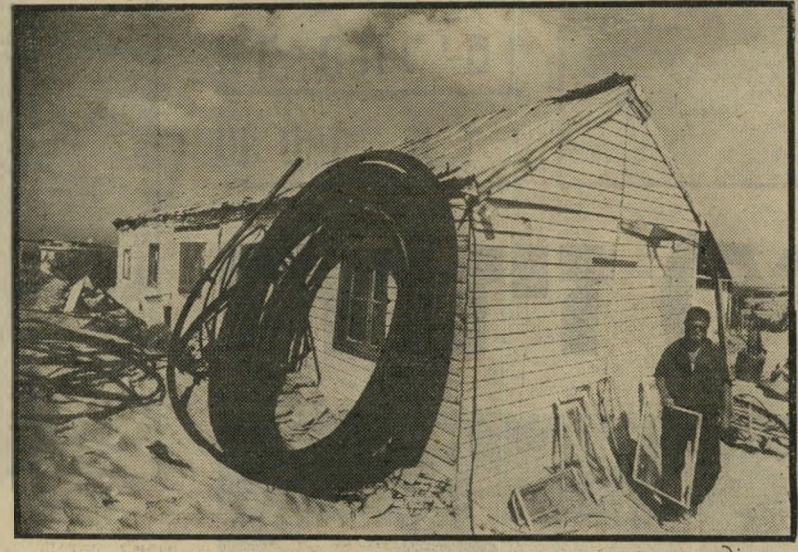
הוותיקים נשתלו שם לפני 13 שנים, על-ידי ממשלת-הטימטום של המערך, בי-עידודם של אבות-הליכוד. ואילו המוסכי-נים ביותר, נושאי הפצצה של ההפיכה, באים לשם בימים אלה, חצי שנה לפני מועד-הפינוי, בגלוי, לעיני כל.

ה מוח ההגיוני פשוט אינו יכול לי-תפוס מה מתרחש כאן.

לשווא תנסה להסביר זאת לור. בעיניו זהו מחזה מטורף המבויים בבית-משוג-עים.

ממשלת-ישראל מאפשרת, ולי-מעשה מעודדת, את יצירתו של צבא-קנאים אשר מטרתו המוצי-הרת היחידה היא מיגור הממשלה ומדיניותה.

בשיא הטראגדיה שלה לא הגיעה ממש-לת הרפובליקה הזויימארית בגרמניה ל-

מחסן בעצמונה: מחיר בכסף, בדם ובהשפלה

שפל כזה של אימפוטנטיות גופנית ורוח-נית מול פני הסכנה הפאשיסטית.

ואכן, רוצה אדם להקיא למראה התנהגותן של ממשלה זו ואופוזי-ציה זו.

השרים מסתובבים כמו עכברים מסומ-מים כלוב, עלובי-נפש ואחוזי-פחד, כשכל אחד מנסה להיפטר מן האחריות שלו (אך לא, חלילה, מן הכסא ומכונית-השרד-י-המוכירה ודירת-השרד). שימחה ואריק, משה ויוסף, זבולון ויצחק ויצחק ויצחק — איוו חבורה עגומה, אמללה!

וכאורחים — כן החיילים. איווה מחזה מביש של קצינים המתפלשים בעפר לרגלי הפולשים, ללא שמץ גאווה ואומץ-לב מוס-רי, וכל שאיפתם היא שלא להיתפס. חלי-לה, במצב שבו יצטרכו לקבל החלטות, לבצע פעולות.

אילו היו פועלים מתוך אהדה נסתרת לקנאים, זה היה מסוכן מאוד. אך כשהם נהגים כך מתוך פחדנות עזובה, זה מסוכן שיבעי-תיים.

ואם החיילים — כן השוטרים על אחת כמה וכמה. אלה, שומרי-החוק, גיבורי-בית-גרייבר, שפעלו באומץ-לב עילאי נגד כמה נערים מתוסכלים בשכונות ולפינוי מישפחה מייואשת שפלשה לבניין-פאר — אלה קיפלו את זנבם ואת זנב החוק ו-הסדר.

ואחריהם — היועצים המישפטיים, ו-פרקליטי-המדינה, ובתי-המשפט. וכל צבא הביורוקרטיה של מישרדיה-הממשלה לי-מיניהם.

צבא גדודי ורב של ארנבות ו-שפנים, אפשר היה לרחה עליהם, לזוא היו חיים על חשבוננו, ומש-מינים מפרי עמלנו, וורדים בנו כי כל ימות-השנה.

ראשית, במידחמה הזאת נצטרך להילחם כולנו.

לא רק אנשי גוש-אמונים. הם יישארו, מן הסתם, בבית כדי להגן על ישוביהם וישיבותיהם.

הדם שיישפך יהיה של האחרים. הבנים של כל מישפחה בישראל. הם ימלאו את בתי-הקברות, את בתי-החולים, את המוס-דות לשיקום המשותקים, קטועי-האיברים, העיוורים והשרופים של מאר.

כולנו, כולנו נשלם את מחיר המלחמה הזאת, בדור הזה ובדור הבא — מחיר-הדם והדמעות והזיעה והכסף.

שנית, במעשה הזה תמות ה-דמוקרטיה הישראלית. עמי-ישראל תמך בהסכסס-השלום עם מצ-ריים. הכנסת אישרה אותו ברוב עצום. הממשלה שחתמה עליו נבחרה מתוך שב-בחירות כלליות, שהיו גם מעין מישאל-עם על ההסכס.

אני מניח כי בסופו של דבר לא תצלה מזימתם של חורשי-הזימות ומכיני-הפוטש. ממשלת ישראל תצטרך לפנות אותם. לא תהיה לה ברירה. עמי-ישראל לא יניח לה להפר את חוזה-השלום. והעולם הגדול לא יתן לה. ואריק שרון יהיה גיבור-היום.

הדרווישים יסולקו, וילכו לרקוד במקום אחר. ארבעת חברי הכנסת, שהתחייבו בי-מעמד חגיגי "לשמור אמונים למדינת-ישראל ולמלא בנאמנות את שליחותם בי-כנסת", ואשר תחת זאת פועלים עתה לי-הפרת חוקי ישראל ולטיכול החלטות ה-כנסת — יחזרו למושביהם ולמיזנון. הם יסתלקו, בוודאי. אך המחזיר יהיה **עצום.**

ודם כל, המחיר במובנה הפשוט של המילה. מחיר הכסף.

מיליארדים נוספים יישפכו לי-תוך הלוע הזה של חוצפה ורהב.

בכל פעם שמושעו המילים המתחס-דות על "אנשי-האדמה הגתלשים מן הר קרקע שלהם" (קרקע שממנה גתלשו הר בעלים האמיתיים לפני תריסר שנים, בי-אכזריות גדולה ובלוי פיצויים) — עולה המחיר בכמה עשרות מיליוני לירות.

בכל פעם שמושע איום נוסף בהתנג-דות אלימה, עולה המחיר בעשרות מיל-יונים נוספים.

האתנן — אתנן הצנינות, הצכי-עות והסחיטה — עודה מיום ליום.

את המחיר נשלם אנחנו. וקודם כל הר זקנים, החולים, הנכים, המפגרים, מוכי-הגורל אשר תקציב-המדינה שוב אינו מעניק להם תנאי-מחיה מינימליים. ואנ-שיהמצוקה ודיירי-העוני, שחרפתם גוב-רת משנה לשנה.

מהם נלקח הכסף — מיתומים ומאלמ-נות, מתקציבי החלב והארוחות החמות, מן הכיתות לחינוך מיוחד לטעוניה-הטיפול-שנסגרו בסיטונות, מתקציבי השיכון. כדי לתת אותו לחבורה של מפירי-חוק ופורעי-סדר, שאידיאלים רמים בפייהם בעוד ידם מושטת עמוק לתוך כיסי המדינה.

עד כך יש להוסיף את המיליארדים אשר יאבדו לעם-ישראל מפני שפשוט לא תהיה אפשרות לפרק בעוד מועד את הר ציוד העצום הפזור בשטח זה, ואשר ייהרס ברגע האחרון או יימסר למצרים בחינם.

אך מחירי-הכסף העצום יהיה קטן בהשוואה לנזקים שלא ייתנו לתי-קון.

הנזק לשיטת-החוק, לכבוד-הדמוקרטיה, לריקמת-החיים של החברה הישראלית, על מוסדותיה הנכבדים.

גם בתנאים רגילים זהו מיבנה רופף לי-מדי המכות העומדות לנחות עליו במח-צית השנה הקרובה עלולות לערער את יסודותיו כליל.

הנזק הבינלאומי עזוז להיות חמור עוד יותר.

ממשלת מצרים רואה בעיניה כיצד מעודדת ממשלת-ישראל, השותפה להסכ-מי קמפ-דייוויד, את החבורה הזאת של שונאי-השלום להתקבץ לחבליימית, לאי-גור כוח וגושק ערב מועד-הפינוי.

הייפלא כי בלב מצרים רבים הולך ו-מתגבר החשד שמא הדבר געשה בכוונה, כדי לספק אליבי לאי-ביצוע החוזה? שמא החליטה הממשלה עצמה "לעצור את הר נסיגה"?

גם אם יבוצע לבסוף ההסכס, תצנן פרי-שה זו בהרבה את האמון ההדדי, שהוא בסיס הכרחי להמשך תהליך הנורמליזציה. ואילו העולם הגדול — איך יוכלו ממ-שלותיו להתייחס בכבוד לממשלה ישרא-לית הנוהגת כך, ולאופוזיציה אשר דרגת-עליבותה עוד עולה בכמה מעלות על זו של הממשלה?

העולם כולו הוא עד למחזה: הדמוקרטיה הישראלית נכנעת בי-צהריונים דחבורה של אקרוזונים בדרום הפרוע.